

Adatok a szikes talaj befásításához.

A mint tudjuk, az „Országos Erdészeti Egyesület“ mult évi közgyűlésének egyik kérdése, mely a következőt tartalmazta: „A szikes talajon tenyésztendő erdei fák megtelepítése mi módon teljesítendő, mely fanemek mívelendőek, s minő tapasztalatok szereztettek eddig a szikes talaj befásítása körül“ megoldatlanul maradt. Sőt Fligl Nándor tisztelt tagtárs saját tapasztalatai alapján a fehér vagy vad (v. vak) szikes talaj kultiválását lehetetlennek, míg az ugynevezett fekete vagy szelid szikes talajt jó termő talajnak nyilvánította.

Hol van azonban a határ a fekete termékeny vagy szelid és fehér terméketlen vagy vad (v. vak) szikes talaj között?

Mindenesetre a két szélsőséget, több, sziktartalomra különböző foku talajok hidalják át. Azért óhajtanó lenne a fentebbi kérdés fejtegetésével egyuttal kitüntetni, a szikes talajon tett befásítási kísérletek alkalmával, a szik, és más talajt alkotó részek közötti elegyarányt is. Ezen elemzés alatt nem a szigoruan pontos vegytani, hanem csakis a gyakorlati életnek megfelelő eljárást vélem.

Továbbá czélszerű lenne az egyes kisebb vagy nagyobb sziktartalommal telített talajokon, különböző fanemekkel egyidejüleg kísérletet tenni. Mert igen valószínűnek tartom, hogy egyik vagy másik fanem többé vagy kevésbé képes leend elviselni a szikes talajt. Így például a mint értesültem, a virágos kőrís, fraxinus ornus kiváló sikerrel tenyészthető a szikes talajon.

Különben ezen tárgygyal már ezelőtt 20—30 évvel is foglalkoztak, és tettek kísérleteket az aradi és bánági erdőtisztek.

Nevezetesen Hirsch Albert főerdész úr az ötvenes években a kisjenői uradalomban sokat foglalkozott a szikestalaj befásításával.

Ő 10—20 holdnyi, fehér vagy vad szikes talajon tett kultiválási kísérleteket. Ez alkalommal megpróbálta a szikes talajt trágyával, hamuval stb. keverni, avagy befedni, de sikertelenül, mert a szik kitört és a kísérleti téren kiültetett csemeték valamennyien elvesztek.

A sok sikertelen eljárás azonban nem csüggeszté, hozzáfogott újból. Ez alkalommal már ősszel kiásatta az ültetendő lyukakat, mely állapotban a kiemelt föld és lyuk egész tavaszig maradt. Ezáltal a kiemelt föld, kitéve a természet hatásainak, kilugoztatott. Az ültetés alkalmával, a szénbogsák helyeiről szedett szénporral elegyíté a kiemelt és kilugozott földet, és ebbe 3—5 éves kőrísa csemetéket ültetett. Ez alkalommal fáradságát siker jutalmazta; mert állítása szerint 1860-ban, akkor már 5 éves ültetvénye még utánjavítást sem igényelt.

Hogy a nevezett főerdész ur ezen kísérletét csakugyan siker koronázta, igen kívánatos lenne tudni, azért tisztelettel kérem szaktársaim közül azokat, kik ezt netalán bővebb adatokkal igazolhatnák, sziveskedjenek azokat közlönyünkben szives nyilvánosságra hozni. — Kelt Bazinban, 1881.

Prokopovics.

A hontmegyei urbéri erdők.

Közli: Nagy Sándor.

Mióta hazánkban az erdőgazdaság szabad és okszerű kifejlődésének útjában álló fajzasi jog megváltására a volt urbéresek elkülönített erdőtulajdont nyertek, tudvalevőleg sok erdő nem csak pusztulásnak indult, hanem végkép elenyészett. Alig említhetni néhány megyét, a mely ezen vagyon megóvására szorosan kiterjesztette volna figyelmét. Hontmegye e tekintet-